

KINTA KOLUMNA

+ 1,5 °C, I CONTINUEN NEGANT

Fòssils gegants emergeixen dels rius secs a l'Amazones

És gairebé segur que el 2024 serà l'any en què, per primera vegada, el planeta s'haurà escalfat 1,5 °C respecte al període preindustrial.

Ens hem acostat a la marca d'1,5 °C més ràpid del que s'esperava, i aquesta tendència continuarà creixent a mesura que les emissions de gasos d'efecte hivernacle continuïn augmentant. No obstant això, a la COP29, tothom parla d'1,5 °C, xifra encara figurant en els cartells malgrat que ja no té cap sentit.

Hauríem d'apuntar ara a 1,6 °C? O 1,7 °C, sabent que cada dècima de grau addicional ens acosta al punt d'inflexió en què la màquina climàtica es posarà en marxa?

No i no, perquè una renúncia seria un insult als països més pobres, especialment vulnerables al canvi climàtic i és una palanca clau per donar suport a les seves sol·licituds de suport financer i instar les principals economies a comprometre's més fermament a reduir les seves emissions. A

més a més, la recerca d'aquest objectiu ha tingut un efecte realment positiu en l'acció climàtica, en particular en les inversions en energies renovables.

En definitiva, no hi ha una fórmula màgica per mantenir-nos per sota del llindar d'1,5 °C, però

s'ha de continuar fent tot el possible per aconseguir-ho.

El Brasil s'enfronta actualment a la pitjor sequera de la seva història. L'estació seca és l'estació de les expedicions científiques a l'Amazònia brasilera: el nivell dels rius baixa i apareixen fòssils a les ribes. Una benedicció per als paleontòlegs. Aquesta vegada han trobat vèrtebres de Purussaurus, el cocodril més gran que va viure a la Terra, a l'Amazones, fa més de 10 milions d'anys.

Però aquest any, el nivell del riu Purus està molt per sota de la mitjana de la temporada. Els caimans moren, els peixos moren, els dofins... L'hivern passat, el Rin va trencar les seves ribes. L'aigua inundava els camps a quilòmetres de distància i, en alguns llocs, només es veien les copes dels arbres. La sembra era impossible. Només una granja no es va veure afectada. Una que practica mètodes d'agricultura ecològica utilitzant mitjans naturals per esmenar el sòl permetent que els seus camps retinguin més aigua quan plou i l'alliberin gradualment, i en conseqüència resisteixin millor les inundacions i les sequeres.

A la granja, sota el sol d'estiu, les abelles brunzeixen i l'aire s'omple d'insectes que s'alimenten de les flors que esquitxen els seus camps de llegums i cereals, amb el cant dels ocells de fons.

Des de principis de la dècada del 2000, els canvis posats en marxa per la Unió Europea en les pràctiques agrícoles i el sistema de subvencions –la Política Agrícola Comuna (PAC)– tenen com a objectiu explícit protegir el medi ambient, així com donar suport als agricultors i a la producció d'aliments. La PAC representa un terç del pressupost de la UE, o uns 55.000 milions d'euros anuals. A canvi d'aquesta generositat, els agricultors han de prendre un mínim de mesures per protegir el medi ambient. Inclús es concedeix ajuda addicional a aquells que van més enllà plantant arbres o preservant els aiguamolls. Boniques paraules, però no és veritat, ja que la PAC afavoreix l'agricultura intensiva i el canvi climàtic i per tan els països rics han de pagar als pobres.